

VARIETI
VALGOU

Mina olen ülestõusmine ja elu.

Joh. 11,25.

Minu leeritõotus

Mina usun oma enda selge ja kindla tundmise järele Jumalasse Isasse, Jeesusesse Kristusesse ja Pühasse Vaimusse

Mina tahan sellesse usku ja seega ühtlasi Evangeeliumi Luteri Kiriku usutunnistusse ikka jääda ja elus ning surmas sellest ustavalt kinni pidada.

Mina tahan selle eest hoolitseda, et ma võiksin selle usu järele ka elada, alandlikult ja sõnakuulelikult oma Lunastaja järel käia, Jumalat kõigest südamest ja ligimest kui iseenmäst armastada

Mina töötan selleks väsimata palves Issanda armuandeid, Ta Sõna ja sakramenti ustavalt tarvitada

ÜLESTÕUSEV ISAMAAL

Harri Haamer

Rooma 6, 3-5.

Kas sa usud oma isamaa ülestõusmist?

Muidugi nõuab säärane usk lõpmata palju jõudu. Kreutzwald on kord ütelnud: "Kaugelt näen kodu kasvamas." Aga sina oled seda juba näinud kui eilset õnneaega, mis nüüd on saanud veel vaid meeldivaks minevikumälestuseks. Selle kodu üle on käinud tuli ja surm. Seda kodu on raisanud mure ja hirm. Raiskavad veelgi. Ent kõige pimedamas ajas, kõige lootusetuimais oludes tohid sa ennast sirgu ajada ja ütelda:

"Siiski usun ma oma isamaa ülestõusmist!"

Muidu poleks mõtetki sinu elul. Milleks on vajalik muidu sinu ohver või töö panus.

Tuhandeid noori seisab tänapäev valikus, kes, kuidas kaasa aidata tulevaseks paremaks ajastuks, mida kõik pikisilmi ootavad. Nad peavad minema, tahes tahtmatult. Kui hall ning nukker on aga nende minamine tööle või sõtta, kui nad kõigest sellest läbi ei näe oma isamaa ülestõusmist. Selle vaba isamaa, kelle lastena nad on sündinud ja suureks sirgunud.

Usklikud noored, see on teie eesõigus ning kohustus, ühe püha veendumusega selle prohvatliku ennustuse tõsidust sisendada teistesse.

Miks?

Teie olete näinud ühte ülestõusmist. Olete näinud, kuidas patu köidikud purustatakse, olete tundnud, kuidas Vabastaja käsi on murdnud põrgu ahelad ja äratanud selle maailma mullase tarkuse ning lõbude hua kurust üles võimalikult surnu. Sina, kes sa ülestõusnud Issandaga uues elus käid, ära jäta sellest imest tunnistust andmata igähele, igal pool ja igal ajal.

Aga sina, kes sa väga tahaksid ühe kord kaasa elada oma isamaa ülestõusmist, tea, et see järgneb alles eesti nooruse ülestõusmisel. Ja sina oled esimene nende hulgas.

Kuidas see sünnib?

Ristimise läbi oleme Kristusega maha naetud. Kui palju on meil ristitud! Leeri ajal tulistatakse meile seda meelde, et süüriane Kristuse surma sisse ristimine pidi olema ettevalmistuseks ülestõusmisele.

Aga kas see järgnes? Kui palju noori inimesi on seda kuulnud ja "jah, jah" ka selle peale ütelnud, ent ometi jäi kõik endiselt surma tärkumisse!

Hakka ometi ükskord kinni sellest suurest tõotusest, "et otsegu Kristus on üles äratatud surnuist Isa au läbi, meie ka nõnda peame uues elus käima."

Miks ei taha sina olla nende hulgas, kes ütlevad kinnitatud usus: "Nõnda pean ka mina uues elus käima."

Sinu ja minu uus elu ülestõusmisel jalgades on meie kodumaa uueks eluks.

Nõnda tuleb ülestõusnud Issand Kristus siia meie keskele, ja äratab rõhutud ning tapetud eesti rahva tema ülestõusnud ja uues elus käiva nooruse kaudu. Ja me hüüame siis uue päeva säravas koidus kord üle langenute haudade, üle uute ülestõusnud

kodude, üle vere ja higis niisutatud pühe
kodumulla: "Me oleme seda näinud, mida us-
kusime tolles suures pimeduses: oma isa-
maa ülestõusmist!"

SAABUKS JU TIIBADEL HOMMIKI!

Ellen Ok, Tall. Jaani N.K.

Tunneme paljud seda ilusat soome vai-
mulikku laulu:

Saabuks ju tiibadel hommik
tule, oh tule sa Lunastaja.

Siis me küll rõõmuga saame
kiituseks, kiituseks nõisata Sul!

Paljudele meist tuletab see meelde ilu-
said, vabu päevi veedetud soome kiriku-
noortega. Võibolla me pole aga tihtigi
sügavamalt mõelnud nende sõnade sisule ja
tähtsusele.

Kes ootab hommikut? Haige, kelle valud
unetuil õil tunduvad eriti suurina, sõdur,
kes haavatuna vaenuväljal lamab, kes ootab
igatsusega hommikut, mille valguses ta
loitaks ja ta haavule parandust toodaks.

Hommikut ootavad sageli suured hulgad
inimesi, paljude linnade elanikud, viibi-
des olukorras, mille lõpetab vaid hommiku
saabumine.

Hommikut ootasime meegi...

Oli õõ. Surm möllas ümberringi. Ta tuli
teravad vikatitükid kukkusi, valimata
kohta ja paika, ka pehmesse inimlihha...

Me seisime, istusime, põlvitasime sil-
mili maas ja kõigest läbis punase joonena
suur soov: "Saabuks ju tiibadel hommik!"
Saabuks ta ometi kord kiiremini, kaoks kah-
vatult, kuid ometi nii selgelt helendav

Õökuningas kuu oma positsioonilt ja annaks aset võimsale päevakuningale, päikeselo, kelle saabudes taganevad öövarjud ja kurjusetekitajad. ~~omale ei allumbed~~
-sa. Vast esimest korda elus meile soovisime kadu ilusale kuuvalgusele. ~~isutõsald san~~

Kuid hoolimata palavast soovist hommik ometi ei tulnud nii kiiresti ja edasi määratses surm taeva all, pildudes surma, nõudes ohvreid.

Me oleme valmis alluma Jumala tahtele, sest mis oleme meie enam väärt, kui need, kellel on täna võibolla elus viimane päev.

Kas olid need kaheksateist, kellele langes Siiloo torn, suuremad süüdlased, kui teised Jeruusalemmas elavad? (Luuka 13, 1-5)

Ei! Meie kohus on aga parandada meelt (1s. 5). Ja me peame olema tänulikud selle eest, et meile on antud selleks veel armuaeg ja elu, et tohime elada ja nautida kõike seda, mida Jumal oma lapsile siin maa peal nii rohkesti jagab, ja valmistada end vastu suurele hommikule, mil Issand ise tuleb pärina aru.

Ja see olukord asetab meile, kristlastele sügavama küsimuse:

Kuis ootame meie Elukuninga saabumist, Lunastaja tulekut, viimsetpäeva? Kas oleme hirmul selle hommiku eest, või ootame palava igatsusega ta saabumist?

Vaid siis ootame hommikut, kui öö on kogu. Ilusale ööle me ei soovi lõppu. Kui elu siin maailma pattudes elades on ilus, ei oota me vabanemist sest, ja Lunastaja tulek täidab meid hirmuga. On öö aga täismuret ja kannatusi, ootame ta lõppu igatsusega.

Oleksime meie oma eluga siin maailmas niisugusel järjel, et võiksime igatsusega soovida: "Oh saabuks ju tiibadel hommik!"

LESTÕUSMINE

Ma olen näinud Jumala ülelestõusmist! -
Vaatasin päikesosso ja tunnistan seda.
Ammu ju tundsin südames nõudmist.

Ammu ju vihkasin eluhangode rada,
Nüüd näen nendel aja helkide kaduvat kuma!
Kuulon õhku vaibuvat tuiskude, termide
(vaala ...)

Nüüd Jumala tuli kõrgelole loida!
Vabastuid oluga toida!

Jumal, jõud varemist chita!

Uutel aegadel tugevaks Isamaa!

"Tiiu" Tall. Jaani H.K.

Mõlestus "Rannamõisa" suvepäevalt.

M U L D A U S U M S I D . . .

Joh. 11, 25-27; 40.

Mis vastaksid sina sellele küsimusele?
- Vist küll samuti kui Martagi: "Issand,
ma olen uskunud, et Sina oled Kristus, Ju-
mala Poeg, kes maailma pidi tulema."

Sa oled seda ju kord oma Issandale ter-
ve koguduse ees tunnistanud.

Me teame seda kõik, me oleme seda nii
palju kordi kuulnud, et Jeesus Kristus on
tulnud maailma, kannatanud ja surnud ja
oma ülelestõusmise läbi surma võitnud sel-
leks, et meil igavene elu oleks.

Kuid kas Jeesus pole siiski pidanud nutma sinu uskumata südame pärast, ehkki sa oled avalikult tunnistanud oma usust Temasse?

Kas oled sa ka järele mõtelnud, millele õieti on rajatud sinu usk?

On sinu usk oma Issandasse kindel isiklik veendumus, et Issand ka sinu eest on kannatanud ja surnud, ja et Tema ülestõusmise läbi ka sinul on osa igavesest elust?

Või on sinu usk ülestõusnud Issandasse vaid tundmaõpitud tarkus, nagu mõni teinegi tarkus või teadus, ilma et see oleks isiklik veendumus?

Selles on väga suur vahe: südame usk või tundmaõpitud tarkus.

Tundmaõpitud usk, see on üks vilets usk, sellest pole ühtegi kasu. Me võime sellega ilutseda ainult helgeil ja päikesepaistelisel päeval, ent niipea kui tuusevad tuuled ja tormid, hävib see usk sest tal pole alust. Säärast usu kaudu ei näe me ialgi Jumala kirkust, see usk ei ühenda ialgi meie elu igavikuga, sest ta pole suuteline meid kandma. Meie ei leia selle kaudu elu, vaid surma.

Säärast usku, mis viib meid surmast läbi eliu, võime omada ainult kokkupuutes ülestõusnud Issandaga, Temaga, kes murdis ristil surma võimuse.

Seda usku ei saa me ise endale võtta, aga Tema võib selle meile anda.

Kui me oma viletsuses, abitusel ja jõuetuses end usaldades Tema armu sülle peidame, kogu südamega Temale andume, siis kannab Tema meid oma tugevail läbiuuritud kätel ja varustab meid selle võiduka usuga, mille läbi oleme salapärase sidemega ühendatud ülestõusnud Issandaga. See usk on ka tagatis, et pärima kord iga vese elu.

Süüarases usu- ja usaldusühenduses üles-
tõusnud Issandaga, pole surm meile enam
surmaks, sest Tema on ju surma võitnud ja
viib meidki surmast läbi ellu.

Selma Sotnik

ANNA JEESUSEL END...

See küsk tundub raskena ja rõhuvana -
"Anna Jeesusel end - tule noorena ju. -
Loobuda kõigest, mille küljes ripud - ah-
nusost, kaedusest ja auptsimisest inimes-
te ees ning seista isetult ja alandlikult
Kõigekõrgema kättes.

Raske pole see üks neile, kes pole Te-
da tundma õppinud, vaid ka minule ja kõi-
gile "vagadele" kristlastele, kelle juures
väliselt on kõik korras, kui lubatud hau-
dad, mis seest on täis surnuluid.

Jeesus ütleb: "Hinge sisse kitsast vä-
ravast, sest avar on värv ja lai on tee,
mis viib hukatusse ja palju on neid, kes
sealt sisse lähevad." (Matt. 7, 13-14)

Valitseb peaaegu üldiselt kujutus, nagu
lai tee avalikult kergemeelset ja pahede-
ga koormatud elu, kuna ahas tee sellevas-
tu tähendab vooruslikku ja tõelist vaba
elu. Nagu tähendaks ahtal teel käimine ki-
riklikkust või veel paremini: kuulumist
tõsisesse kiriklikku või väljaspool kiri-
kut seisvat gruppi, kus tungivalt rõhuta-
takse, et tema poolt kindlaks määratud
programm on piibllilik. Lai tee, see oleks
kirikuvastaste tee.

Kuid Jeesus mõtleb siiski siin esiteks

tõsiseid vagasid, neid, kes avalikult tunnistavad endid "usklikkudeks", kes põhimõttelikult ja järjekindlalt elavad "piibli-likult", Jeesus näitab ka neile, et nende tee, kui ahas see ka ei näiks, on ometi väga lai." ("Uue Testamendi sõnaraamat" R. Luther, lehek. 95.)

Mulle on teoreetiliselt kõik selge, kuid puudub praktika. Olen kui "kana takkus", lähen ühe sammu edasi, teise tagasi ja lõpuks kukun, sest jalad on juba nii teineteise ligidale kinni seotud, et ei suuda oma tasakaalu enam hoida.

Käin iga pühapäev kirikus ja paljudel vaimulikkudel koosolekutel, kuid seejuures olen oma kodustele ning ka kolleegidele ristiks. Olen ülitäpises usulistest traditsioonides, kuid seejuures ihnuskoi ja upsakas. Tuleb mõni võõras meie ringi, tavaliselt lähen temast mööda, kuid paremal juhul ütlen talle paar viisakat, kalki ja karni sõna, mis peletaks hundigi ukse taha. Tunnen kergendust kui temast pääsen. Minust hoovab vastu külma jääkeldri hõng, mille eest kõik kartuses põgenevad, et see neile midagi kahju ei saaks teha. Ka tuttavatega ei armasta ma kõigiga tegeleda, vaid valin välja üksikud, teised on minule koormaks.

Ma ei tunne end vastutavana kaaskristlaste ega kellegi suhtes, kuid Jeesus nõuab meilt siiski vastutust (Matt. 18, 15-16). Minu mõõda hiilida Jumala seadustest, sest kõik seadused ja reeglid on painduvad. Neid võib kasutada nii või teisiti. Kõiki sõnu ristiniimese vabadusest katsun häbitaval kombel kurjasti tarvitada. Tahan ise midagi teha ja olla. Kui näiteks olen teinud omast arust hääd teisele, kui see ei ole küllalt tõulik, siis olen hinge- põhjani haavunud ja pean kuradiga kahekõ-

et. Mul puudub alandus ja armastus, sest armastus on pikameeleline, täis heldust, ta ei ole kade, armastus ei suurustele, ta ei ole iseennast täis, ta ei ole viisakusteta, ta ei otsi omakasu, ta ei ärritu, ta ei pea meeles paha; ta ei rõõmusta ülekohtust, aga ta rõõmustab ühes tõega" (1. Kor. 13, 4-6).

Päeline andumine Jeesusele toimub siis, kui meie elu seisab vahenditult Tema juhtimise all, kui annan ennast kõigele, mida ma oman, Tema käsutusse, ilma et midagi jääks endale, loobun alatiseks teenetemäramise-õigusest ja algan Kristuse teenriks olla hülljulget ja seiklusrikast elu. Kui ma enam ei jookse asjata siia ja sinna, ning ei taha midagi tähtsat, vaid seisan valvel oma Põrmehe ees ja võtan Temalt juhiseid. Siis on minu elu distsiplineeritud, täis armastust ja jumalikku jõudu.

L. V., Tartu

SALMI ISEENNAST ARA...

See on tee, millele Issand mind korduvalt on kutsunud.

Nüüd on see taas elavaks saanud ja särab kui koidutäht mu usutaevas.

Juba varemaltki olen näinud koidutähte loitmas usutaevas. Päikese tõusugi arvan näinud olevat. Aga nagu sageli looduses, samuti ka meie usuelus ei järgne päikese tõusule mitte alati päikesepaisteline päev. Sageli katavad mustad, rüüvardavad pilved päikese palge. Kord kogetud pattude andeksandmise rõõmgi katsutakse talibi kannatuste tules.

"Salga iseennast ära!" kuuldu nii selgelt Jeesuse manitsus. - Aastaid on olnud see mu palve-igatsuseks kui leek, mis tõuseb vahel nii kõrgele, taas vajub väga madalale, on kui kustumas ja tõuseb jälle ulesse võimsana, haaravana.

Issanda sõna on kui tuli, mis põletab. Ja on nii selge, et sõnad, mis Jeesus rääkis rahvahulkadele Palestiina rohumaal, on just ka mulle öeldud: "Kes minu järel tahab tulla, see salaku iseennast ära ja võtku oma rist enese peale ja käigu minu järel." (Mark. 8, 34.)

"Kes müü seda ei tee, see ei või Tein jünger olla."

Pole kunagi tahtnud selles tingida.

Kui aga Issand viib mõnikord nii meda lat teed, kui sageli kannatusi tervislik hea käies sellel teel, siis tekib küsimus: "Üks just nõnda? Kas peab see just kannatuste tee olema, millel pean õppima iseennast ära salgama?" -

"Vii millist teed tahad, aga vii sihile!" palus kord üks soome ärganud oma poja eest.

"Vii millist teed tahad, aga vii mind ki sihile!" tõuseb palve südames.

Nii pisut, lõpmata pisut on, mida mõtan iseene ärasalgamisest. Mill on a selge, et seda teed peab igal päeval palves jälle uue võega algama, sest eilne võit ei taga tänast võitu ega eilne lahus ei takista täna uut ülestõusmist.

Ja meie naabrid, omaksed, tuttavad - vaatavad meile. Nad jälgivad meid kui kristlasi igal sammul, ja häda meile, kui nad meis näevad vaid seda isekat "mina", kes ei suuda armastada ega kannatada ega andeks anda kes otsib veel oma au ja õigust.

See on tõesti üks häbi asi, kui nad

Siin oma Jeesusele...

p

Siin o--ma Jee-su--- se--le Käs jul-gees a...
 Ei mõista siin ma va---hest, Mis nõu on ja...
 Ja ol--gu mul siin min-na Oost valust lä b

mf

ma. Täna mind siina ju-hib, Kus on mu kodu-
 sel Siis otsin Te-ma pil-ku-See on nii õrn ja
 veel, Siis sead val-gem. sä-ra On ris-ti mi-nu

mf

f

ma. Mu matk on vaeva--li-ne-Kuid oiles li-gi
 heil. Küll õndsaim kõigist tundeist, Et e-lab ta mu
 teel. Ma tean, et kounim e-lu Mind ootab ükskord

p

Tal Saab osaks ime--li--ne Joudristiit Kolgetal
 sees-Ma o--ten vaba van--dest Ann kostab minu eesi-
 seal, Kui Siian, sinu i--lu Mu eeson ü-le-val.

KEVADPALVE

Õhk kevadine hõljub üle kodu
ning lumesülest vabanenud karjamaa.
Mu lapsepõlve kauneid mänguradu
süül ehib kevad üsjapuhkond õitega.

Ma rändajana elus - lootus kustund
kesk külma - ümberringi talveväed.
Ja õilsad soovid hinges mustund -
nüüd vaikseks palveks kokku põimin käed:

"Mul saada, ülestõusnud Issand, sooja
ja hinge külva väsimata armastust, -
et kevadentes koduaasal, Looja,
ma kõnnin lapsena, kel pole kurvastust!

Martha - Resida Kumm
Rõltsamaa N.K.

õigusega ütlevad: "Tema, kristlase-süda ei
kannata, kui teisol natukene paremini lä-
heb." Ja neil on tihti õigus. Sest ma po-
le iseennast ära salanud, ma otsin veel
oma õigust, mis ometigi mind ei päästa ja
mis mind viimaks igavesse hukatusse võit-
viia.

Õpeta mind, Issand, salgama iseennast
ära! Õpeta mind võtma oma risti enesele
ja käima Sinu jälgedes!

Elisabeth Enno
Rakverest

MÕLLEID LEERIAJAST.

On veerenud aastaid. Paljud neist on olnud täis muretust, elamusi ja nooruri rutukat tegevust. Paljud neist on toonud kannatusi, ahastust ja pisarmärgi mõtteid, eriti viimased.

Kuid kõigist neist elamusist ja mõtetest särab siiski selgeimana mälestus minu leeriajast. Ma ei läinud leeri moe pärast ühes teistega, vaid südamest tulev igatsuse ajal.

Elavaina on meelde jäänud mõned leeritundidest. Kes sellises esitas õpetaja küsimuse: "Lui päikesekiired kuldsetena langevad hommikusele kastetilgale, kas see särab siis osaliselt või täiesti?" "Täiesti," vastasin mina, ning olgugi et sellest on möödunud mitmed aastad, on südamesse ja hinge jäänud igatsus särada Jumala päikesekiirtes terves oma olemuses, elus, töös.

Ma ei kujutlenud siis, et see võib olla raske oma mina kaotada, iga oma pisimatki viga lasta välja põletada sellel säral. Ja nüüd ma mõstan, et ma ei suuda praegugi särada kastetilgana päikesekiirtes, sest see hiilgus paljastab mu hinges väiksemagi konaruse. Ma nagu kardan Tema säravat hiilgust ja mul ei ole õiget tahet, või ei oska ma lasta paista oma hinge täit valgust. Õpetaja ütles leeritunnis meile: "Inimesed ei oska elada Elu suure tähega." Ma kardan, et see sõna ka minu kohta kehtib. Siiski usun ma, et ma sellest elust osa saan, kui ma täie usaldusega suudan lasta valgustada oma hinge Tema jumalikest päikesekiirtest ja kogu südamega Tema poole palvetada, lootes Tema abil oma isekat mina kaotada. Alles siis säran minagi kastetilgana täies hiilguses Tema päikeses.

Lehte Uibo

H O M M E , S I I S . . .

"Miks pean just täna maailmale selja pöörama ja end Kristusele andma? Maailmas on ju nii palju ilusaid. Sellest kõigest loobuda ja vagaks nukrutsejaks hakata, oleks ju igav! Ei, seda ma ei suuda!" -- Nii vastasin oma usklikule töökaaslasele, kui ta mind kutsus usuteedele.

"Sa seda muidugi ise ei suuda, aga kui sa end annad Kristuse juhtida usalduses, asendab Tema sinu petliku maailma rõõmu tõelise rõõmuga. Tule juba täna, homme on ehk hilja!" manitses ta. -- "Täna mul pole aega, aga homme, siis tulen kindlasti!"

Hommeist sai aastatepikkune rivi ja ma ei jõudnudki kaugemale lubadusest: "Homme, siis..."

Aga Issand võttis mind ise käsile. Niistustusin kord nädalaid kestnud tööotsimisest väsinuna ühel tänavaäärsel pingil, süda täis valusast pettumust. Kadunud oli maailmast kõik meelikütkestav ilu ning südames vaid häretu tühjuse tunne. Alles nüüri, purunenud lootuste varemetel, tundsin igatsust Jeesuse järele. Luidas leida aga teed, mis viiks Tema juurde:

"Homme, siis..." pilkas hääl südames.

Seal kandus mu kõrva kirikukella kõla kui tungiv kutse. Ruttasin kirikusse. Pilk peatus ristilöödud Jeesusel. Siis meenusid mulle sõnad, et Ta ka minu pattude lahustamiseks on kannatanud, surnud ja ülestõusmises surma võitnud, et anda mullegi osa taevarõõmust ja igavesest elust. Selle kõige eest ei olnud mul oma Päästjale muud anda, kui patuga koormatud süda. See otsekui sundis mind põlvili palvele, et Jeesus mulle annaks uue puhta südame ja mindki arvaks oma karja hulka.

Ta võttis kuulda mu palvet. Ja imeti!
Nüüd leidsin ka tööd ja väisin oma poole-
li jäänud õppimist jätkata. See kõik on and-
nud mulle julguse sammuda julgelt läbi
tormise maailma. See kõik on andnud mulle
usaldamise, et eksides õigelt teelt või ko-
mistades, mul on aitaja, kes mind üles tõs-
tab, Jeesus, kes mind toetab ja enam lan-
goda ei lase.

Üks palve on veel südames: "Issand, ee-
malda minust kõik, mis mind takistab täie-
likult Sinu omaks saamast ja võta mind
oma viinamäe tööliste ridadesse."

Aino Uuspõld.

ILAMUS SUUR-REEDEN.

Hellalt-kutsuvalt kostab kirikukella-
de helin üle kodumaa kevadiste väljade.
Ensesesemässunud hingega noorur heidab
pilgu õue, lööb siis lootusetusos käega
ning ta suu tõmbub kibedaks muigeks. Ent
imeliku sisemise aje mõjul võtab ta lõp-
peks mütsi varnast, astub kargesse talve-
õhku ning liitub endalegi märkamatult
teed sammuvate eitede-taatidega. Tähistae-
vas pääkohal põhjatus kõrguses, taamal
sihtkohast paistev kodukiriku kuldne
rist sätenemas - nii imeliselt mõjubsee
noorurisse!

Astunud pühakotta, läbistab keha värin,
puna tõuseb näkku. On halb ja raske olla,
õhust jääb puudu. Arg pilk rändab ühelt
teisele, kartuses kohata mõnda ülikooli-
kaaslast. Sääl, üsna ligidal mustas kuues
mehele, istub Valduri lemmikõpetaja güm-
naasiumi-päevilt. Aga temalt saab ta sü-
damliku peanoogutuse. Kui kogudus alandub
palvele, eksleb kaks rahutut silma ühelt
kirikuliselt teisele. Nii palju on vaadel-
da ses pühakojas, kus viibitakse esmakord-
selt Suur-Reede vaikuses. Kogumik mäles-

tusi lapsepõlvest kerkib silme ette.

- Siis elas ta isa veel - Valduri suurim sõber. Seda aega tähistab ainult õnnelik ja kirkas mälestus kunagisest minasmaast. Aga üha ahtamaks muutub see mälestustelint ja palju valu, palju haavu leidub sääl. Meenub päev, kus isa kanti pika leinarongi saatel kirikusse ja sealt kalmistule, kus läbi suure rahvamurru ja pisaratevalingu avanes siis poisikese silmade ees suur must haud, kuhu maeti tema armsaim inimene.

Alati meenub see aeg, millest alates vaigus tumeduse vari tema hinge. Valdur on kuulnud kõneldavat südamerahust, lugenud palju sellest raamatuist. Ent temal pole seda, tema eksleb kaheldes ja kobades, astub sammu ja peatub taas mõttlikult. Tal oli olnud ainult üks siht - sinna ülespoole, haridustempli kõrgemale redelipulgale. Sellest näis hoovavat ainus, mida ta vajab. Nüüd purustati ka see: ta ei tohtinud jätkata oma õpinguid. Miks? - see küsimus ei lakanud kerkimast, südamevalu ja -rahus ei lakanud piinamast.

Altari ette astub taas pastor. Ta põlvitab, kattes näo mõlema käega. Kõike seda jälgib suure imetluse ja põnevusega nooruk, kes on esmakordselt kirikus sel inimsookurimal ning kohutavaimal mõrvapäeval. Nii imeliselt soojaks muutub südames, paljud töötused tõusevad mäe poole, mille kolmest ristist keskmine tahab kõnelda temalegi midagi. Ja kui õpetaja tõstab käed koduduse õnnistamiseks, vaatleb teda kaks imetlevat silma. Nende omanik pole kuulnud küll seda, mida kõneles õpetaja kantslist, ent Kolgata ristil Rippu ja meenutas talle peatselt sündivat ülestõusmist, kuigi praegusel heiklil oli lein ja valu, masendav nukrus. Küllap vajab te-

magi enne oma eluülesande juurde jõudmist ja selle juurde asumist, kokkupuudet Riisilööduga. Kuigi viimane oli talle veel võrras, mõistis ta ometi, et temalegi südamerahu anda võib ainult see Üks.

Noor üliõpilane laskub põlvili. Ta palub väeti lapse kombel härdalt õnnistust Taevaselt Isalt. Tema silmade siiras tänu suundub Temale, kes on jäädvustanud talle tänase elamise läbi suure ja õiglase südamerahu...

Silvia Pettai

Tall. Jaani N.K.

J E E S U S E R A H U S T.

Joh. 14. 27.

Nõnda, kuidas praegu igatsome välist rahu rahutumale maailmale, nõnda vajab meile hing sisemist rahu. Just seda rahu on töötanud Jeesus meile anda, et meil oleks rahu Jumalaga ja inimestega. Aga me teame väga hästi, et rahu, mida Jeesus töötab meile anda, ei ole ühegi inimese enda võtta nagu seda ei ole ka armastus, lootus ja südamlük sõprus, ega muu kalliks peetav taeva vara. Need on Jumala annid. Kes lase aga ennast Pühast Vaimust õpetada ja ja juhatada, sellole ütlob Jeesus tänapäevalgi samade sõnade kaudu kui tol ajal oma jüngeritele: "Rahu jätan ma teile, oma rahu annan ma teile!" Ja kes meist küll ei igatseks sellist rahu!

Milline püha oesõigus, kaasnoored, saada rahu kandjaks, mis ülem on inimeste mõistusest ja mis on rahu pandiks võitluste viltsusis väsiivalo maailmale.

R. K.

Tall. Jaani N. K.

RAHU JA JUMALAGA.

Hillar Põld

Rooma 5, 1-11

See on meie kõikide suur igatsus praegu, et tuleks pea rahu, et lõpeks kohutav verevalamine ja vend annaks taas vennale käe leppimise täheks. Ootame seda rahu võibolla veel suurema igatsusega kui kord ootasime sõda, mis pidi lahendama meie rasked küsimused ja vabastama meid jumalate kohutava hirmuvalitsuse alt. Ootame taas lahendust!

Ootame, et tulev rahu selle lahenduse meile annaks. Ootame, et see rahu saaks püsivaks ja jäädavaks. Usun, see igatsus täidab praegu eranditult meie kõikide südamed. Kuid tean ka seda, et see igatsus väga paljude juures on segatud suure kartusega, et see igatsetud rahu võib tuua pettumuse kõigile, ka võitjaille.

Ja omati on Jumal ise selle igatsuse meile kõigile pannud südamesse. See igatsus rahu järgi, püsiva ja jäädava lahenduse järgi, pole alles nüüd kannatuste rohkel ajal tekkinud, ei - see on ikka olnud meie südames, kuigi tihti vaid alateadvuses.

Miks ootame aga lahendusi inimesilt? Nad võivad paromal juhul vaid välisoid olukordi parandada.

Tänane tekst tahab meie tähelepanu pöörata sellele ainsale lahendusvõimalusele, mis jääb ka püsima siis, kui kogu maailm pööratakse pahempidi, mis on ka siis sügavaks rahuallikaks kõigile neile, kes selle lahenduse on leidnud, kuigi väljas on torm ja raju. Ja see lahendus on RAHU JUMALAGA. Kes on selle omandanud, sellele on kõik küsimused lahendatud. Kõik, ka

need, mis sonini rusuvalt ja raskelt on südamele lasunud.

Kuidas seda tõestada? Kuidas tõestada, et just selles rahu Jumalaga on kõik lahendatud? Tõestada seda ei saa, ega olegi vaja seda teha. Aga võime ja tohime siin rääkida tõsiasiast, mida nii paljud meisest on kogunud ja alati kogevad, kes selle lahenduse on leidnud. Viimseid ristiusu tõdesid pole ka Jeesus meile tõestada püüdnud, aga ta on hingamisest ja rahust nii imetaoliselt rääkinud: "Rahu ma jätan teile; oma rahu ma annan teile; mina ei anna teile mitte nõnda kui maailm annab. Teie süda ärgu ehmugu ja ärgu minu araks." Ja sellele lisaks on apostel Pauluse imetaolised sõnad "Jumala rahust mis on ülem kui inimeste mõistmine," vga kui ta tänases tekstis ütleb: "Et me nüüd usust oleme õigeks saanud, siis on meil rahu Jumalaga Kristuse läbi."

Ja nõnda veendunult räägivad kõik, kes selle rahu on leidnud. Nad ei tõesta midagi, nad ei otsigi tõestusi, et see kõige ülim on, mida inimene võib omada, sest see usk ei vaja tõestusi. Aga ühte nad teevad küll, nad räägivad meile sellest kui tõsiasiast ja sellest on küllalt. Nad räägivad meile sellest Jumalat ülistades ja kiites, üteldes meile, mis see rahu on mis ta meile annab ja millele ta rajaneb.

See rahu on imetaoline elamus, mille osalisoks saab inimene pattude andeksaamise läbi. See on kindel teadmine, et Jumal mind patust armastab, mind õigeks on mõistnud, mulle lapseõigused andnud oma Poja, minu Onnistogija, Jeesuse Kristuse läbi. See on teadmine, et mõis ja te Jumal vahel pole enam midagi, mis neid temast lahutaks.

Ja sellega on kõik küsimused lahendatud.

Sest mis on õieti meie vahekorrad sassi ajanud kaasinimestega? Mis on esile kutsunud viha ja vaenu rahvaste ja riikide vahel? Mis on meid kogu aja Jumalast lahutanud? Sellele on vaid üks vastus - see on patt. See on süü ja patt - kui see on kõrvaldatud, siis on kõik küsimused lahendatud, meie isiklikus elus, meie rahva elus, kõiges, sest siis on meil rahu südames, mis on ülem inimese mõistmisest, siis on meil rahu Jumalaga.

See annab meile julge ligipääsu sellele armule, mis meid paneb kiitlema ka viltsusis, mis tõstab meid üle kõikide häda. See annab kannatlikkuse, see annab püsivuse, see annab lootuse, lootuse mille pärast üksi maksab elada, lootuse, mis ei jäta häbisse.

See on arm! See on Jumala arm, mis tema osutab patuse inimlapse vastu.

Suure kindlusega räägib Paulus sellest et temal on rahu Jumalaga. Aga sama ümberlukkamatu veendumusega räägivad kõik sellest, kes selle omavad. Müüd jääb meile kõigile üks küsimus, millise peame vastuse leidma igauks omas südames: Kuidas võin minagi kogeda Jumala rahu omas südames?

Siis on vaid üks vastus, sellest rääkisime juba. Rahu Jumalaga saad sina siis kui sinugi patt on kõrvaldatud sinu ja Jumala vahelt.

Võibolla sa oled veendunudki selles, et see on see tee. Aga sa tuled ja küsid rikkaka noormehe kombel, mida ma pean tegema, et ma selle tõesti ka omandaksin.

Mõned räägivad elamusist ja kogemusist, mis neile selle kindluse on andnud, aga minul neid ei ole. Mõned räägivad palvekuulmisest ja seesmisest häälest, mõned on nii kindlad seepärast, et nad on risti

tud, aga minule see kindlust andnud pole!
Ja siis küsid sa uuesti - mida pean ma
tegema?

See on õige. Pattude andekssaamine on
suurim elamas kristlase elus, aga ta ei
rajane elamusel; ta on suur kogemus, aga
ta ei rajane kogemusel. Mida võiks nüüd
inimene teha, et ta seda kogeks? Ap. Paulus
ei räägi meile tänases kirjakohas tegu-
dest, mida peaksime tegema, et seda saada,
aga ta räägib usust, mis teeb õigeks Ju-
mala ees, mis võib tema käest vastu pa-
kutava armu, mis annab rahu südamesse.

Me peame õppima, mis tähendab ütetus:
"Ja inimene uskus sõna." Ta uskus mida
Jeesus ütles, ta uskus mida Jumal tõotas,
ta haaras sellest kinni! Inimene usaldas
sõna, mis seisab ka meie tänases tekstis
"meie eest" - Kristus on surnud meie eest.
See haaras teda ja ta usaldas seda. See
sai talle isiklikuks sõnaks: ka minu eest.
Sõna läbi äratab Jumal usu ja usalduse
inimose südames, mis annab igatsetud kind-
luse, mis annab julguse ütelda koos Lu-
thriga: - Kes mind ärakadunud ja hukka-
mõistetud inimest on päästnud ja lunasta-
nud kõigest patust, surmast ja kuradi
meelovallast. S.t. et kogu lunastus koh-
tib ka minu kohta.

Üks minu sõpradest kirikunoorte hul-
gas ütles korra mulle: "Alati kui ma lau-
lan seda laulu: Mina sinu, sina minu oma,
üttele seepeal aamen sa - võin ma alati sü-
damest laulda esimesi sõnu - mina sinu -,
aga järgnevate sõnade juures - sina mi-
nu - seal lööb mu süda araks, ma ei julge
noid sõnu öelda, et Kristus minu oma on!
Nii ei suuda meist võibolla paljudki seda
teha ja ei oma ka kindlust oma elus, ning
seisavad vaesetena lunastustõiga ees, mis
Kolgatal teostus.

Üks arst, vaikne ja ennastohverdav mees, oli jätnud järgi oma päevikusse järgnevad sõnad: - Ma pean kogu oma lootuse rajama armule ja halastusele Kristuses. Et midagi head minul oleks, sellest pole ma teadlik. Et mul teeneid oleks, seda veel vähem. Pattude andekssaamise kindlust pole ma seni ni suutnud omandada. Säärast selgust, mis mind mõnegi surivoodil on sügavalt haaranud, ei oma ma mitte, ja ei ole mulle ka osaks saanud palvete ja anumiste peale vaatamata. - Ja ometi need sõnad haaravad meid kõiki, se piiritu usaldus oma õnnistegija vastu: Ka kui mul seda kindlust pole, aga Sinu armule ma toetan.

Usud sa, et kui sa tuled sellise usaldusega oma Issanda ette, säärases usalduses oma südame talle välja puistad, et sul siis osa pole pattude andekssaamisest? Ei ialgi! See on ju Tema töötlus: Kes minu juurde tuleb, seda ei taha ma välja lükata! Haara sellest kinni!

On sul nüüd osa pattude andekssaamisest, siis on sul ka rahu Jumalaga, me ei kahtlegi selles.

T E A T E I D.

Kaastööd järgmise numbriga jaoks palume ära anda hiljemalt 27. maiks.

Toimetuse palub armsaid kaastöölisi, kel lo kaastööd on pidanud kahjuks käesolevast numbrist välja jääma ruumi puudusel, seda lahkesti vabandada.

R I S T I V A L G U S

Tartu Pauluse I koguduse noorte ajakiri
Nr. 2 1943 III aastak.

Ilmumisaeg 17. apr.